

Na grob sem vsedel se in bral besede:
 „Junak. Ujetnik — in pepel in prah.
 Zdaj spi. In spi moj up in spi moj strah.“

Pogled je križev štel neštete grede,
 roké so se zarile v grud prsti...
 „Da bi že spalo, srce, tudi ti!“

Krasnojarsk v Sibiriji, 22.—24. IX. 1918.

Opomba k četrtemu sonetu. Na poti iz Krasnojarska v Vojennyj Gorodok — tabor vojnih ujetnikov — leži pokopališče, kjer je pokopanih 10.000 vojnih ujetnikov.

FRANJO ROŠ:

POTOVANJE.

V zimo in noč peketajo konji,
 trudni in vroči so jim dihi.
 Mi pa na vozu resni in tihi
 v molk in noč prisluškujemo.

Gorko vino, odprta srca,
 mehkih oči plameni vanja,
 da vso pot nam v njih pozvanja
 in nas uspava v toplo slast.

Mrko molčimo v svetle sanje.
 Že smo blizu jutranji zori,
 že so daleč beli dvori,
 zveste straže naših sreč.

V belih dvorih so srca ostala,
 zdaj nam je težko in sladko za njimi.
 Tiho potujemo v motni zimi,
 z nami sanje, ljubezen, molk.

